

Nu har den højtærede nuværende Indenrigsminister stillet et andet Forslag, som imødekommer det Krav, jeg saaledes har ønsket burde imødekommes. Det maa jeg selvfølgelig i høj Grad anerkende. Lovforslaget gaar desuden ud paa, at der skal indføres pligtige Præmier for deres Vedkommende, som er Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, og som vil komme til at nyde godt af Invaliditetsforsikringen efter det foreliggende Lovforslag, naar dette op højes til Lov. Nu maa jeg altsaa for mit eget Vedkommende tage under Overvejelse, hvorvidt jeg i Stedet for den Folkeforsikring, jeg har arbejdet paa, kan gaa med til en Klasseforsikring, der hviler paa frivillig Forsikring, og her vil jeg da gerne gøre gældende, at det selvfølgelig aldrig for mig har været Tvungen, der var det ideale. Ingenlunde, det afgørende for mig har kun været Ønsket om at faa alle med, og især alle dem forneden, som man vanskeligst kan faa fat paa. Jeg har derfor ogsaa i det andet høje Ting udtalt, at hvis det skulde være muligt at finde en Slags Garn, hvori man kunde fange Medlemmer ind under Forsikringen, saa at Virkningen blev den samme som den, en Tvangsforsikring vilde faa, vilde jeg meget gerne tiltræde noget saadant. Nu er Forholdet det, at man ikke i noget andet Land har kunnet finde et saadant Grundlag. Men hvis det, der nu foreslaas, at knytte Forsikringen til Sygekasserne, skulde kunne tænkes at være Midlet, vil jeg gerne være med til at gøre et Forsøg i saa Henseende. Jeg nægter ikke, at jeg tror, at denne Sammenknytning af de to Institutioner vil kunne række et langt Stykke Vej i Henseende til at faa alle med; men om det er helt tilstrækkeligt til at faa dem med forneden, dem, som trænger haardest til at komme ind under en saadan Forsikring, er en anden Sag. Jeg vil altsaa være med til at gennemføre dette Lovforslag for at gøre et Forsøg, thi hvis man er Realpolitiker og ikke kan opnaa det, man anser for at være det bedste, maa man nøjes med det næstbedste.

Med Hensyn til Lovforslagets øvrige Indhold vil jeg sige, at jeg langtira er overbevist om, at de her foreslaaede Præmier er tilstrækkelige til at gennemføre Forsikringen indenfor Rammen af de Summer, der er beregnede som Tilskud fra Stat og Kommune, nemlig 5 Mill. Kr. for Statens Vedkommende og 5 Mill. Kr. for Kommunens, i alt 10 Mill. Kr. Den meget ærede Ordfører for mit Parti (Kragh) var inde paa den samme Tanke, og jeg kan kun give ham Ret i saa Henseende, ligesom jeg i alt væsentligt

kan dele de Betragtninger, han fremsatte herom. Jeg tror nemlig, at de Summer, der vil blive Tale om, vil blive meget, meget større. Ser vi hen til det Resultat, Invaliditetskommissionen kom til ved sine Beregninger, vil det ses, at man i Kommissionen foreslog en Aarspræmie paa 24 Kr. Den vilde endda ikke være i Stand til at dække en Forsikring som den, der her er Tale om, uden at der blev givet et ret betydeligt Statstilskud. Derfor blev der ogsaa foreslaaet et Statstilskud. Jeg erindrer ikke i Øjeblikket Størrelsen — jeg har ikke disse Tal nærværende —, men det forekommer mig, at det var saadant noget som 160 Kr. Herved er imidlertid at bemærke, at disse 24 Kr. aarlig skulde betales fra det 18de til det 32te Aar. Indenfor dette Tidsrum skulde Præmierne udredes dels for at frigøre Invaliderne, saa at de ikke i en lang Aarrække, naar de blev gift og fik Familie, skulde være under dette Tryk af Præmier, dels og hovedsagelig, fordi Præmier betalte i den unge Alder har en fænomenal Forsikringsværdi i Sammenligning med en Præmiebetaling, der er udstrakt over et længere Aaremaal. Det foreslaas ganske vist ogsaa her, at Præmiebetalingen skal begynde i en meget ung Alder — den kan begynde med det fjortende Aar, forsaavidt man paa dette Tidspunkt af sit Liv indmelder sig i en anerkendt Sygekasse —, men til Trods derfor opnaar Præmien ikke den samme Forsikringsværdi, fordi Indbetalingen strækker sig over et langt Aaremaal. Derfor tror jeg ikke, at disse Præmier vil være i Stand til at dække Forsikringen — det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) var inde paa den samme Tanke i sit Foredrag forleden Dag —, og jeg tror det saa meget mindre, som jeg er tilbøjelig til at mene, at man ogsaa har regnet noget for lavt med Hensyn til det Antal af Invalidider, der kan komme i Betragtning. Man maa nemlig regne med den menneskelige Skrøbelighed. Da man gennemførte Invaliditetsforsikringen i Tyskland, viste det sig, til Trods for at man havde underbygget sine Beregninger meget nøjagtigt, at der kom 10 eller 11 Tusind Invalidider flere, end man havde beregnet, idet der kom en Mængde, som havde Smaaskader, Brokaskader og lignende, Folk, som man havde anset for at være erhvervsdygtige og ikke havde regnet med som Invalidider; de meldte sig nu i stort Tal, og det var vanskeligt at afvise dem. Jeg er tilbøjelig til at mene, at noget lignende vil gøre sig gældende, naar denne Lov skal føres ud i Livet, og